

Měla jsem roztroušenou sklerózu

Tak a už to fakt musím vypustit ze sebe ven, protože mám pocit, že by to mohlo pomoci nejednomu člověku s touto, popřípadě s jinou diagnózou.

Jsem Renáta Drozdová Frantová, je mi 39 let, jsem podruhé vdaná, žiju v Hoštce a mám tři úžasné syny – narozené v letech 2005, 2009 a 2014. Mám vystudované ČVUT v Praze, jsem projektantka + architektka.

Eresku mi diagnostikovali na jaře 2011. Vlastně úplně náhodou. Celý rok 2010 jsem měla šílené bolesti zad a tak jsem si myslela, jestli náhodou nemám špatné plotýnky. Tenkrát jsem ještě nevěděla moc o celostní medicíně, pojem psychosomatika jsem možná párkrát slyšela, ale nikterak důrazně. Takže to, že jsem měla na zádech naloženo víc, než jsem mohla unést, přepínala jsem se, nesprávně jsem se stravovala, málo sportovala a téměř nechodila do přírody, spolu s dalšími faktory, vedlo k tomu, že mé tělo vysílalo signál za signálem a já stále nereagovala. Bylo mi ouvej, ale rozhodně né tak zle, jako po diagnóze od lékaře.

Po magnetické rezonanci se ukázalo, že mám několik neidentifikovatelných ložisek v míše v oblasti krční páteře a tak následovala lumbální punkce, která upřesnila ta ložiska a doktoři měli jasno. MÁTE ROZTROUŠENOU SKLERÓZU, JE TO NEVYLÉČITELNÁ NEMOC!!! Jak mi bylo zhruba půl roku po této diagnóze tu nebudu podrobně rozepisovat, ale stručně+jasně+výstižně – bylo mi tak strašně, jak nikdy v životě. Nejenže jsem měla postlumbální syndrom, díky kterému jsem trpěla šílenými bolestmi hlavy a zad, ale probrečela jsem celé noci a mé zoufalství nebralo konce. Brečela jsem při představě, že nevidím své dva syny vyrůstat, že nebudu moci syny provázet na jejich životní pouti a řešit s nimi první známky ve škole, první lásky, že je nevidím jako dospělé muže, že se nedožiju vnoučat nebo že skončím na vozíku... Nevěděla jsem o té nemoci téměř nic a ta neznalost spolu s faktem, že se nikdy neuzdramím, mě ničila.

Po půl roce postupného propadání na dno jsem dokonce dostala invalidní důchod třetího stupně, protože jsem nebyla schopna fungovat víc, než jen postarat se o své dva syny a o domácnost. Důchod mi po roce snížili na druhý stupeň a postupně se můj stav zlepšoval.

Ale vždy jsem byla bojovník a tak jsem se snažila se z toho nezbláznit a zjišťovat o tom, co se dá.

Jedním z prvních impulsů, že je naděje, mi byla moje obvodní lékařka, když mi řekla o jedné paní, co má eresku už cca 25 let a že v současné době už si nepíchá injekce (jako já v té době), ale že je pouze na homeopatické léčbě. Jak já byla tehdy šťastná! Pamatuju si dodnes, že mi vyhrkly slzy štěstím, že existuje možnost, jak nebýt do konce života závislá na kortikoidech a injekcích, které tenkrát byly mým denním chlebem.

Ve svém okruhu přátel jsem měla a dosud mám úžasnou ženu, kamarádku, spřízněnou duši, aromaterapeutku - Lídu Kotalíkovou, která mi byla velkou oporou a ve správnou chvíli mě seznámila s další skvělou ženou, homeopatkou – Janou Balušíkovou. Díky těmto dvěma bytostem jsem začala vnímat svoji nemoc jako signál své duše, že něco (resp. mnoho věcí) ve svém životě nedělám dobře. Začala jsem číst spoustu knih, které mě čím dál víc ujišťovaly o tom, že ereska mi byla dána proto, abych změnila svůj životní postoj k mnoha věcem, abych dělala to, co mě baví a žila život podle sebe a né podle ostatních. Byly to malé krůčky, ale jisté a šla jsem stále blíž svému nitru, své duši a uvědomovala jsem si, že musím leccos změnit, abych se uzdravila. Posledním důležitým strážným andělem mi byla a stále je léčitelka duší Maruška Šoltová, která mi velice pomohla při cestě ke své

duši a jejímu porozumění. Díky ní postupně začínám chápat, proč tu na zemi vlastně jsme a jak to všechno je.

Ale tohle vám „normální“ doktor neřekne. Já si lékaře vážím, mnozí dělají opravdu záslužnou činnost, ale nechápu, jak je možné, že na lékařské fakultě nejsou hodiny psychosomatiky (nebo jsou? Vlastně nevím...). Ale komplexně člověka na jednotlivých specializovaných pracovištích většinou lékaři neberou a jen předepisují léky.

Mám bohužel čím dál častěji pocit, že před mnoha desítkami let, kdy už nebylo na čem vydělávat, si pár chytrých hlav řeklo: „Páni, co kdybychom začali lidem říkat, že jsou nemocní a že se jediné s našimi léky budou cítit lépe? A ideálně tomu říkat nevyléčitelná nemoc, aby nám sypali peníze do kapsy celý svůj produktivní život (důchodu se stejně nikdo nedožije, že?). Přece jim neřekneme, ať žijí podle svého přesvědčení, ať jsou hlavně šťastní, ať dělají, co je baví, ať naslouchají svému tělu, své duši, ať tráví co nejvíce času se svojí rodinou, v přírodě, ať hodně sportují, pohybem by se mohli cítit lépe a to my přece nechceme...&ldquo ; .

Ano, občas mám tyto šílené myšlenky... Jak jinak by bylo možné, že když princip života je tak jednoduchý, tak že nám media, společnost, civilizace, apod. motají tak hlavy, že máme takový zmatek, že zapomínáme na svoji podstatu???

Skoro bych řekla, že pojem civilizační nemoc (mezi které ereska patří), je prostě vymyšlený bubák, který funguje tak, jak „ti nahoře“ (kdo to je, nevím) chtějí. Vyděsit, vystrašit, člověk pak je na dně a půjde nám snáze na ruku. Ano, strach dokáže spustit nejednu nemoc. A jak už jsem psala, po vyděšení, že je to nevyléčitelná nemoc, mě bylo opravdu nejhůř. Chápete ten paradox? Je mi blbě, protože mi doktor něco řekne...

Tento příběh patří mezi ty s dobrým koncem. Je to přesně dva roky, co jsem potkala svoji osudovou lásku a to byl můj poslední lék na moji duši a tím pádem na eresku. Doktorům v Motole jsem řekla díky a sbohem, jsem vyléčená. A opravdu jsem. Za ty dva roky jsem neměla žádný RS problém, dokonce jsem potřetí otěhotněla a v pořádku proběhlo celé těhotenství a narodil se nám úžasný plod lásky – můj třetí syn.

Byla bych nesmírně šťastná, kdyby tento můj příběh dal naději těm, kteří už ji ztratili a nebo nevědí, že existuje. Každá nemoc je signálem, že je něco v našem životě v nepořádku a každá nemoc je tím pádem léčitelná. Ale ta léčba je mnohem složitější než to, že nám lékař dá tabletku, kterou pravidelně bereme. Ta léčba totiž musí vzejít od nás, od toho, že se chceme uzdravit, že na sobě chceme pracovat a že jsme ochotni pro to něco (leckdy strašně moc) udělat. Není to jednoduché, ale je to reálné. Jen se musíme stát aktivními aktéry té léčby, mnohdy to přinese do života velké změny, ale správné změny dokáží léčit.

Prosím o sdílení, ráda bych, aby lidé věděli, že se vším jde něco dělat. Takových příběhů bohužel moc není a když jsou, nejsou k nalezení... Možná to někomu pomůže

S láskou,

Renáta Drozdová Frantová, V Hoštce, 3.10.2015